

славны и католици и протестанты, фанариоти-ти за много врѣмя оште штѣхъ да нѣ тѣп-чатъ. Отъ да ся идемъ помежду си, мы не штѣхмы да имамы врѣмя да помыслимъ за изгонване-то на чужды-ты изядници изъ помежду нѣ. Та мы никога нетрѣбова да заборавамъ, че днешни-ты наши црѣковны правдины мы гы длѣжимъ на нашѣ-тѣ вѣ-роисповѣднѣ цѣлокупность. Прѣзь длѣгы-ты усилены годины, които клетый нѣ народъ ѣе прѣкаралъ, православна-та наша вѣра, като ѣе была една, была ѣе и само-то наше спасение.

Нѣ ако наше-то духовно ѣединство ни ѣе помогнало толкова много въ послѣднѣ-тѣ ни борбѣ съ Гръци-ты, колко ни ѣе то по-потрѣбно за-отъ сега нататѣкъ? Онова, коѣето мы смѣе направили до сега не е ништо при онова, коѣето остава да правимъ. Събаряне-то ѣе лесно; градене-то ѣе мъчно. Ако, ко-гато развалятъ работници-ти ѣеднѣ вѣтхѣ сградѣ ѣе потрѣбно колко-годѣ да сѣ съ-гласни, колко по-нуждно ѣе, когато градятъ новѣ, да бѣдѣтъ тии подѣ сѣштий главатаръ и да работятъ по сѣштий кроѣжъ? Надѣ раз-валины-ты на фанариотизма наша длѣжность ѣе днесъ да въздигнемъ ѣеднѣ чистонароднѣ, истиннохристѣанскѣ црѣковѣ, та съ неѣ и чрѣзь неѣ да въздигнемъ и народа си; а какъ може това инакъ да ся постигне освѣтъ ако всечкы ся сдушимъ и задружно начнемъ да работимъ въ истѣ-тѣ нашѣ православнѣ црѣквѣ, подѣ сѣште-то наше духовно на-чялство?